

proti prvnímu žalovanému eráru. Žalující strana tudíž neprávem dospívá v dovolacím spise k mínění, že správa trestnice, dotyčně žalovaný erár, jsou povinni, úpadcovu pohledávku bez ohledu na to, že byla zaplacená Olze B-ové, zaplatiti znova do úpadkové podstaty Václava K-a. Z toho plyne, že dovolání žalující strany jest neoprávněno, pročež nemohlo mu býti vyhověno.

K dovolání žalované Olgy B-ové. Olga B-ová nabyla, jak bylo již v hořejším odstavci čís. 1 uvedeno, zástavního práva za svou pohledávku k pohledávce úpadcově doručením zabavovacího usnesení ze dne 21. prosince 1922, tedy v 60 denní lhůtě, uvedené v prvním odstavci Šu 12 konk. řádu. Toto zástavní právo nepominulo, jak mylně se domnívá, povolením exekučního příkázání k vybrání, neboť příkázání k vybrání bylo povoleno podle Šu 308 ex. ř. na základě onoho práva zástavního a za účelem uplatnění jeho, což plyne zřejmě z ustanovení, obsaženého v Šu 308 ex. ř., že vymáhající věřitel jest zmocněn, uplatniti zástavní právo, zřízené pro příkázanou pohledávku. Zástavní právo pominulo teprve zahájením úpadku na jmění Václava K-a. Podle třetího odstavce Šu 12 konk. ř., na nějž bylo již v hořejším odstavci čís. 1 poukázáno, jest z výtěžku, jehož bylo před zahájením úpadku, nebo po něm docíleno zpeněžením na základě oddělovacího práva, nabytého v posledních 60 dnech před zahájením úpadku, pojmouti do úpadkové podstaty onu část, která připadá na toto právo oddělovací. Peníz, vyplacený Olze B-ové správou trestnice, jest takovouto částí výtěžku, dosaženého podle Šu 308 ex. ř. zpeněžením pohledávky, která příslušela úpadci Václavu K-ovi proti správě trestnice. Olga B-ová obdržela tuto částku od správy trestnice za účelem zaplacení pohledávky, kterou měla proti úpadci, a přijala zaplacení podle Šu 308 ex. ř. jménem úpadce jako jeho zástupkyně. Ona tedy musí tento peníz vydati vzhledem na ustanovení třetího odstavce Šu 12 konk. ř. do úpadkové podstaty. Z toho zároveň plyne, že její námitka nedostatku pasivní legitimace jest nedůvodná. Mínění její, že by pouze správa trestnice v P. měla proti ní obligační nárok na vrácení peněz, jí zaplacených, jest vzhledem na ustanovení třetího odstavce Šu 12 konk. ř. mylné.

Čís. 4031.

Dopravní řád železniční.

Adresována-li zásilka k ponechání na dráze na přihlášku (bahnlagernd, restante nádraží), není dráha povinna ponechat ji na skladě tak dlouho, pokud se adresát nepřihlásí, nýbrž jest oprávněna, vyčkavši předepsanou lhůtu po uplynutí odběrné lhůty, zásilku prodati.

(Rozh. ze dne 1. července 1924, Rv I 686/24.)

Žalobce dal dopravit své svršky ze Štýrského Hradce do Prahy. Nákladní list obsahoval doložku »bahnlagernd«. Svršky došly do Prahy dne 22. června 1922 a, ježto se žalobce o vydání jich nehlásil, dala je dráha v prosinci 1922 prodati. Když se pak žalobce dne 5. června 1923 hlásil o vydání svršků, sdělila mu dráha, že je prodala, a vydala mu

výtěžek prodeje. Žaloba na dráhu o náhradu škody byla zamítnuta soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Mylný jest názor, že, když zásilka byla adresována k ponechání na dráze na přihlášku (bahnlagernd, restante nádraží), byla dráha povinná, ponechati ji na skladě tak dlouho, pokud se adresát nepřihlásí. Takové adresování má podle železničního dopravního řádu jenom ten význam, že železnice není povinná, příjemci zaslati zprávu o příchodu zboží (§ 75/5), a že lhůta pro odebrání zboží příjemcem počíná přichystáním zboží (§ 80/3). Žalobce byl povinen, starati se sám o to, kdy zásilka došla do Prahy, a odebrati ji v tarifní lhůtě tří dnů od přichystání. Když tak neučinil, byla železnice nejenom oprávněna, nýbrž i povinná, postupovati podle Šu 81 žel. dopr. ř., což také učinila. Dovolatel rozeznává mezi oprávněním železnice, vzíti nebo dáti nedoručitelné zboží na sklad dle třetího odstavce Šu 81 žel. dopr. ř. a zboží prodati dle čtvrtého odstavce téhož předpisu, domnívaje se, že se obě oprávnění na vzájem vylučují. I tento názor jest nesprávný. Obě uvedená oprávnění trvají podle doslovu i smyslu zákona vedle sebe, ovšem každé z nich za podmínek dopravním řádem stanovených. Převzetí zboží na sklad nemůže trvati po dobu neomezenou; nejen nárok dráha na zaplacení dovozného a ostatních poplatků, nýbrž i předepsaná pečlivost řádného obchodníka vyžadují nutně, aby bylo skončeno po přiměřené době prodejem zboží. Podle všeobecného předpisu čl. 407 obch. zák. o smlouvě nákladní může soud na návrh účastníků naříditi, by nedoručitelné zboží bylo uloženo ve veřejném skladišti neb u třetí osoby a aby buď všechno neb částečně bylo za účelem zaplacení dovozného a ostatních nároků povozníkových veřejně prodáno. Prodej jest přípustný kdykoliv; k jeho povolení stačí nárok na zaplacení povozníkového. Železniční dopravní řád ustanovuje v té příčině odchylně jenom, že železnice může zboží prodati sama, a ukládá jí s určitými výjimkami lhůt kratších, aby s prodejem vyčkala čtyři neděle od uplynutí odběrné lhůty. Tato lhůta byla železnicí netoliko dodržena, nýbrž daleko, totiž na pět a půl měsíců, prodloužena. Zásilka byla prodána úplně podle předpisů železničního dopravního řádu.

Čís. 4032.

§ 234 ex. ř. vylučuje rekurs toliko ohledně námitek, které lze uplatňovati odporem, nikoli však v případech, kde příkázání pohledávky z rozvrhové podstaty odporuje buď velicím zákonným předpisům, nebo rozvrhovým zásadám §§ 216 a 217 ex. ř., pokud se týče jiným předpisům zákonným, pokud nejsou to zásady (předpisy) velicí, nýbrž dispositivní.

(Rozh. ze dne 1. července 1924, R II 231/24.)

Na nemovitosti, prodané v exekuční dražbě, vázlo zástavní právo pro úvěrní pohledávku Ferdinanda B-ho do výše 18.000 Kč. E x e k u č -